



SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 18

15. SEPTEMBER 1926

75. AARGANG

## TALE AF PRÆSIDENT JAMES E. TALMAGE

holdt i Oslo, Norge, 25. juli 1926.

Av Borghild Nielsen, Oslo.

Da det nu er søndag aften, er det en særdeles beleilig tid for gudsdyrkelse. Man kan da tale sammen i religiøse forsamlinger og dyrke Gud. Hvad er gudsdyrkelse? Det er ikke bare at tale om Gud og forskjellige former alene, eller læse religiøse optegnelser, og ha lærere at forklare dette paa en maate, men for at det skal være en ekte og sand gudsdyrkelse, maa det komme fra hjertet og ikke bare fra hjertet alene, men ogsaa fra vore tanker. Fra det videnskabelige standpunkt er det bevist, at det er naturligt for alle at utøve en slags gudsdyrkelse. Der er nogen, som kalder sig gudsfornekttere, og som erklærer, at de ikke tror paa Gud, men disse gjør sig selv skade derved. Der er ingen, uten de har tro paa en Gud, men de har ikke den rette forstaaelse. Det er unaturligt for det menneskelige hjerte ikke at tro, der er et høiere væsen.

Menneskene finder overalt, at der er en mængde væsener, der ikke er saa høie som dem selv, og dersom de tænker alvorlig, maa de forstaa, at de selv staar mellem Gud og de

mindre skapninger, men de vet ikke, hvem Gud er. Vi maa kjende det væsen, vi tilbeder, for at kunne dyrke ham. Vi kan ikke dyrke Gud, uten der er en almindelig forstaaelse mellem Gud og mennesket. Videnskapen erkjender dette, at Gud er et levende væsen og ikke bare en kraft. Vi har her i dette værelse tilstede en mægtig kraft — det elektriske lys — en gang fryktet av menneskene, og set paa som en odelæggende kraft, men nu kan den benyttes i vore værelser med tryghet — til vor hjelp, til lys og kraft. Menneskene har opdaget, at denne kraft kan brukes til at trække vore motorvogner, og de bruker den i denne retning. Denne kraft er vor tjener og vor ven. Den er anbragt i vore gruber til at utføre arbeide der. Den samme kraft var benyttet som en odelæggende magt i krigen for en tid siden. Det er en mægtig kraft, men vi dyrker ikke den. Vi har ingen kjærlighet til denne eller andre makter. Vi maa elske for at kunne dyrke nogen. Vi maa elske Gud og kjende ham og vite, at vi er lik ham, og at han er værd vor tilbedelse. Og det er nødvendig, at han maa aabenbare sig, for at vi skal kjende ham.

Som vi kan læse i det 17. kap. av Apostlenes Gjæringer om Paulus, som sammen med Silas og Timotheus kom til Athen, og hvor de saa, hvorledes folket der dyrket Gud, fandt de mange templer rundt omkring, store bygninger av sten og marmor, bygget til guderne Jupiter, Mars, Venus osv. De dyrket noget, der var mystisk, thi der stod skrevet paa et av deres altere: »Til en ukjendt Gud«. De var forstandige nok, idet de ikke hadde nogen forstaaelse om Gud, til at erkjende dette. De hadde for skik at bygge templer for mysterier, og de ofret kjott og lign. og utgjød olje og vin over deres ofre. Men i deres hjerter kjendte de ikke den sande Gud, men de avla eder til deres guder og ofret til dem, at der var etsted en slags Gud. Den Gud, de dyrket i opriktighet, kaldte de »en ukjendt Gud«.

Paulus fortalte folket, hvem Gud *han* tilbad, og han forklarte dem, at *hans* Gud ikke behovet en saadan dyrkelse, som de ved deres hænders gjærning utviste for en ukjendt Gud. Men Gud var alle tings skaber. De lyttet til de lærdomme,

Paulus fremforte, og Athenienerne blev fyldte av hans lærdomme. Paulus forklarte dem, at der ikke var nogen fornuft i deres lærdomme, thi Gud var deres aanders Fader. Paulus vidste, og vi vet, at vi ikke kan forstaa al Guds visdom og kundskap. Men for ham, som Skaberen av hele verden, boier vi vore hoder i ærefrykt og skam.

Forskjellen mellem ham og os er, at han er vore aanders fader, og vi kalder ham Fader. Saaledes kan vi delvis kjende ham, men det er en gudsbespottelse at si, vi vet alt, for vi kan ikke si det. Men det er en daarskap at si, vi ingenting vet.

Vi er hans barn, dannet i hans lignelse. Han har aabenbaret disse ting til os ved sin egen rost, ved profeternes rost og ved Kristus selv, saa vi skulle være taknemmelige over dette, at han ikke er ukjendt for os. Dersom vi tror den hellige bibel, vil vi finde, at alle husholdninger eller utdelinger har været interesseret i dette emne. Noa talte om det og Abraham, Moses og de andre profeter i de forskjellige tilsaldre nedover i tiden fra Adams dage. Hvorledes begyndte Adams tidsalder? Ved aabenbaring. Adam kjendte Guds væsen, og han lærte det til sine barn og barnebarn, at de var skapt i Guds billede, at deres aander var Guds barn.

Saa kom Satan og misledet dem, og der opstod vantro og apostasi. De mistet kundskapen om Gud, og hvad hændte? Der blev et mørke blandt folket. Da aabenbaret Gud sig for Noa og talte med ham, og han fortalte folket, hvad der vilde hælde dem paa den tid, thi Noa kjendte Gud og lærte folket om hans væsen. Han fortalte dem, at dersom de ikke vilde omvende sig, vilde en vandflod komme. Han og hans sonner bygget da en ark, som Gud hadde befalet ham, men menneskene fortsatte i synd og onde fornoielser og i ulydighet til Herrens befalinger.

For at Herrens ord skulde opfyldes, kom vandfloden, og ingen blev reddet undtagen Noa og hans familie, og alle de andre omkom. Saa var der kun Noa til at forkynde Guds beskaffenhet, og han underviste sine barn og barnebarn herom. Noa og profeterne efter ham underviste om Gud, og folket var

velsignet for en tid. Saa kom Satan igjen, og folk begyndte atter at fornekte Gud, mange gjorde saa, og de trodde paa Satan og ikke paa Gud, og kundskaben om Gud blev borttat fra dem. Hvad gjorde de saa? De laget sig guder som før, tilbad solen, og der var ingen sand gudsdyrkelse blandt dem. De kunde ikke elske Gud i solen, ei heller i maanen; mange tilbad maanen og de høie bjerge og foragtet de templer, han hadde dannet for dem.

Nogen tilbad vandet, ilden og laget avguder, uthugget i sten, metal, træ, jern, kobber, messing, solv og guld, og de tilbad disse. Endskjondt de trodde, de dyrket Gud, kjendte de ham dog ikke, undtagen de retfærdige.

Gud aabenbarte sig til andre profeter f. eks. Abraham, og han talte til ham. Han kjendte Herren og forklarte om Guds væsen til sine slektninger; mange trodde ham, men andre trodde ikke. Abraham forlot sit fædreland, hvor de dyrket avguder. Og Gud gjorde pakt med ham og likeledes med Isak og Jacob. Nogen faldt i synd, og de kom i Ægyptens fangenskap.

Gud aabenbarte sig derefter til Moses, talte med ham ansikt til ansikt, og Moses fortalte folket om Guds personlighet, lærte dem, at han var et levende væsen. Saaledes talte Herren til Israel gjennem alle profeterne ned til Kristi tid. Abraham, Isak og Jacob, efter hvem Israels barn kaldtes, var de eneste, som dyrket Gud paa den rette maate. Saa kom Kristus selv her i kjødet, og han lærte om Guds væsen. Philip spurgte ham engang: »Vis os Faderen.« Jesus svarte med bestemthet: »Saa længe har jeg været hos eder, og I kjender ikke Faderen? Se paa mig, den, som har set mig, har set min Fader, thi jeg er min Faders uttrykte billede.« Hans apostle fik den rette forstaaelse av Gud, og denne enkle sandhet forkyndte de til folket, og Jesus Kristus var kjendt som den levende Faders uttrykte billede. Saa længe de trodde sandheten, levet de i retfærdighet, men snart efter tapte de troen igjen, og menneskene fremkom med deres egne lærdomme og folte sig store, og de faldt atter ned i synd igjen — og levet i mørke med hensyn til deres forstaaelse om Gud. Hvad var saa menneskenes

ide og tanker om Gud? I aarhundreder, ja mørke aarhundreder, har de forandret deres meninger om Gud, og de har sagt, han var en Gud uten kundskap, uten legemsdele. Hvad slags Gud kan det være? En Gud, som ikke har nogen makt, ingen forstand eller følelse. Hvilke forunderlige tanker. At benegte Guds følelser, hans naade og miskundhet og kjærlighet, at de ikke kunde se ham, og dog beder de til ham, endskjøndt han kan ikke høre. Hvilken forunderlig tilstand menneskene kommer i, naar de lever i mørke og atter taper troen og lever i synd igjen.

I begyndelsen av det 18. aarhundrede fandtes der literære bøger i biblioteker, altsaa for hundrede aar siden, der likesom for tusen aar tilbake gav beretning om Guds egenskaper. Menneskene trodde ikke mere paa en levende Gud — han var ingenting, hadde ingen legemsdele, intet sted at bo. Kan I se dette? Vil Gud ha eder til at tilbede noget saadant? Det er forunderlig, hvorledes kirker vokste op, lik sop, den ene helt forskjellig fra den andre. Men det er jo ikke at undres over, naar der var slik vildfarelse blandt menneskene. Blandt dem var en ung mand, som vokste op, Joseph Smith, og han læste i Jakobs Brev 1. kap. 5. vers: »Dersom nogen av eder fattes visdom, han bede av Gud, som giver alle gjerne og bebreider ingen, saa skal den gives ham.« Han vidste, at han manglet visdom, og bad til Gud i tro. Gud besvarte hans bøn, thi Gud og hans Son aabenbarte sig for ham, saa han fik kundskap for sig selv om Guds væsen; Kristus var i Faderens lignelse, og mennesket er skapt i hans billede. Joseph fortalte dette til en av præsterne, men han fik præsten imot sig, thi denne sa, at der var ingen aabenbaring nu, og han lo av ham. Folk ville ikke tro ham, men prøvet at dræpe ham. Dette lykkedes dem ogsaa, efterat han hadde fuldendt sin gjerning. Hvorfor vil menneskene ikke tro dette? Gud aabenbarte sig for Adam, Noa, Abraham og profeterne Esaias, Jeremias, Ezekiel, Malakias og de andre, og han gav dem tegn paa den siste tid, hvori vi lever, at den siste husholdning skulde oprettes, og der skulde være ny aabenbaring fra Gud. De mænd, der har staat

som ledere, kunde bevidne Josephs kundskap, og Jesu Kristi Kirke forkynder for verden, at Gud og Jesus Kristus har aabenbaret sig til jorden i vor tid. Dersom bibelen er sand, var dette nødvendig, thi det er Guds handlemaate med menneskene, thi den hellige bibel er ikke nok. Mange vil ikke tro dette. Hvorfor? Det er kun en gjentagelse fra for, som har fundet sted, omtalt av profeterne, der saa denne tid. Ja, alle profeter for-  
 dum sa, at Gud vilde aabenbare sig i denne tid. hvilket de saa, og dog siger man, at Joseph ikke hadde denne kundskap. Men lik de andre profeter bar han sit vidnesbyrd og blev latterliggjort for dette som saa mange for-  
 dum, der blev dræpte av denne aarsak. Hvadenten I tror dette eller ikke, saa for-  
 andrer det ikke saken, men skulde det ikke være av vigtighet at undersøke dette? Jo, visselig. Vi indbyder alle til at undersøke selv. Der er en vei, og Kristus viste os den, men mange vilde ikke tro ham, og de søkte at dræpe ham, og da han hadde fuldendt sin gjerning, tok de hans liv. Da de spurgte ham om veien, sa han: »Dersom nogen vil gjøre efter disse ting, skal han vite, om lærdommen er sand.«

I medlemmer, som er Siste Dages Hellige, glem ikke, hvem I er! Vær rene, opriktige, sanddrue og ydmyge, sande borgere i eders land, og for eders konge. Adlyd lovene, hjelp hverandre og hjelp de fattige og de syke overalt. Og I, som ikke kjender disse ting, indbyder jeg til at tænke nærmere over dette, om det er sandhet. Antag ikke vor lære formedelst mine ord eller ved andre misjonærers ord, men undersøk for eder selv. Vi fortæller eder dette i kjærlighet, og I har eders rettighet til at motta eller forkaste vor lære. Jeg er et vidne til, at dette budskap er det sande Kristi evangelium, som han forkyndte det, ved præstedømmets kraft fra ham. Denne saakaldte Mormonkirkes rette navn er Jesu Kristi Kirke av Siste Dages Hellige. Kom og se, og jeg beder, at I saa vil gjøre i Jesu Kristi navn. Amen.

---

## EN PROFETI OG DENS OPFYLDELSE

I Sommeren 1837, da Præsident Heber C. Kimball og hans Medarbejdere havde aabnet Missionsarbejdet i England, var min Moder Ann Walmsley en af de første, som Missionærerne besøgte. I mange Maaneder havde min Moder været bundet til Sygelejet lidende af Tuberkulose, hvilken Sygdom havde foraarsaget hende meget Besvær igennem Aarene. Hun var saa afmagret, at hendes Legeme kun var Skind og Ben, hun lignede mere et Skelet og var opgivet af forskellige Læger tre Gange. Præsident Kimball forklarede Evangeliets Principper for hende og bar sit Vidnesbyrd hertil; hvorefter han rejste sig, hævede sine Hænder mod Himlen og sagde: »Ann Walmsley, i Jesu Kristi Navn lover jeg Dem, dersom De vil omvende Dem og blive døbt, skal De blive helbredet. Som en Herrens Tjener lover jeg Dem dette. Jeg vil efterlade dette Vidnesbyrd hos Dem, Samtal med Deres Mand derom, og jeg vil komme igen.«

Da han kom igen, spurgte han hende, hvad hun tænkte med Hensyn til det Vidnesbyrd, han havde baaret for hende, hvortil hun svarede, at hun troede, han var en Herrens Tjener.

Da den første Daab fandt Sted i England, var hun den første af de ni, der blev døbt ved denne Lejlighed. Præsident Kimball udførte Daaben. Min Moder vandrede hjem fra Daaben og begyndte med det samme at bedres. Da hun modtog Haandspaalæggelsen for den Helligaands Gave, blev Sygdommen truet, og hun kom sig snart efter. I Lobet af to Uger blev hun i Stand til at udføre sit eget Husarbejde og var fuldstændig helbredet. Helbredelsen var vedvarende; thi hun overlevede sin Mand Thomas Walmsley, emigrerede til Amerika, og efter at have udstaaet de Dages bitre Forfølgelser drog hun over Ørkenen med et Køretojs, der bestod af tre Koer og een Okse. Hun giftede min Fader, hvorefter de flyttede til Bear Lake County, Idaho, hvor hun levede som en trofast Sidste-Dages Hellig og døde 82 Aar gammel.

Formedelst denne Helbredelse og Daab blev Præsident Heber C. Kimball Aarsag til at bringe flere Hundrede ind i Kirken, thi ved hendes eneste Barn, hvilket er undertegnede, er der alene bragt over Hundrede Medlemmer i Kirken. Jeg har 11 Born, 64 Bornebørn og 32 Bornebørnsbørn. — Isak O. Palmer, Eden, Arizona.

(Se Life of Heber C. Kimball, Kap. 18, Side 149.)

---

## VORE BØRN OG SØNDAGSSKOLEN.

---

Som Sidste Dages Hellige burde vi være de første til at indrømme, at Sondagsskolearbejdet, og i Særdeleshed som det udføres hos os, har en overordentlig stor Betydning for den opvoksende Slægt og er til uvurderlig Velsignelse for enhver, som deltager deri. Her lægges Grundvolden til hele vor aandelige Udvikling med Hensyn til sand Gudsdyrkelse, sand Kundskab om Gud vor evige Fader, hans Søn Jesus Kristus og den Helligaand, vort sande Forhold til dem o. s. v.

De fleste af os, som er født og opvokset her ude i Adspredelsen, kan jo tale med om, hvad det vil sige fra Barn af at blive hildet i falske Lærdomme og Traditioner paa det religiøse Omraade. Intet er vanskeligere at bryde med end netop disse, og hvor uendelig megen og kostbar Tid der er gaaet tabt, ser vi først bagefter; thi ikke saa meget som en Dag eller blot en Time er vi i Stand til at kalde tilbage af det Forbigangne. Lad os erindre dette.

Spørgsmaalet er nu: Vil og kan vi gøre noget for at forhindre, at vore Born skal komme i den samme uheldige Stilling, vi en Gang befandt os i? *Vi kan, hvis vi vil.* Og jeg tror, de fleste af os vil, om vi blot kunde se Nødvendigheden deraf. Noget bedre Sted kan vel næppe tænkes at sende sine Born hen en Sondag Morgen end netop til Sondagsskolen, fremfor at vide dem udsat for Farer og Fristelser af alle Slags paa Ga-



der og Stræder. Lad os derfor ikke opsætte det længere, men begynde nu, medens det hedder i Dag, i Morgen er det maaske for sent. Mit Raad er derfor dette: *Send eders Børn til Søndagsskolen og kom selv med, dersom det er muligt.*

En af vore Søndagsskolesange kommer just til mine Tanker, og da hele dens Indhold nøje falder i Traad med denne Henstilling, vil jeg gerne citere et af Versene:

Kom til vor Søndagsskole,  
kom, kom, kom.

Ingen nu tove maa,  
nu er det Tid at gaa  
og Undervisning faa,  
kom, kom, kom.

Lytte til Lærers Ord,  
Sandhed til Rettesnor,  
syng i Bornekor,  
kom, kom, kom!

Nu, da Ferierne er forbi, og Hverdagens Skolepligt kalder Bornene til Arbejde, lad os da ikke forglemme, at vi ogsaa har en Søndagsskole, som heller ikke gerne skal forsømmes. Lad os være taknemmelige for det Privilegium, vi nyder, at kunne komme til Stede der hver Søndag Formiddag med en ringe Ulejlighed og blive delagtige i alle de Velsignelser, som flyder derigennem. Der er Plads for alle, Unge og Gamle, Medlemmer saavel som Fremmede, og lad os saa en Gang for alle slaa den gamle, sekteriske Idé til Jorden, at Søndagsskolen kun er for Born; vi tror det ikke. Vi har alle noget at kunne lære og indbyder derfor alle at komme til Stede.

Mine kære Søsken og Venner, tænk over, om vi har Raad til at lade være, og om vi tør paatage os Ansvaret derfor.

*Thorvald Bregentoft.* -

## EN SAND OG LEVENDE TRO OG DENS VIRKNING.

Naar der er tale om sand og levende tro, kommer i første række troens nødvendighed. Det første, mennesket maa gjøre, om det skal bli frelst, er at tro. Tro paa en sand og levende Gud; thi det er ved tro, man bringes til lydighed, og denne siste er bedre end offer. Om jeg ikke tror paa Gud — kan jeg heller ikke komme til erkjendelse af, at jeg er en synder eller overtræder og derfor behøver Guds tilgivelse. Først naar jeg har fatted tro paa Gud, forstaar jeg dette. Vi forstaar heraf, at det er nødvendigt at tro, denne vil og maa bringe mig til lydighed, om den skal gavne mig noget. Ikke lydighed kun mod det behagelige, og som alle synes, de kan være med paa; men lydighed mod hvert ord, der er udgaaet af Guds mund, og som skal udgaa herefter. Det var ved lydighed, de gamle Profeter, Apostle og andre hellige mænd udførte sine gjerninger. Det var ved tro og lydighed, de syge helbrededes, blinde fik synet, halte gik o. s. v. Ja, at tro og lydighed er nødvendig, ser vi af hele Israels historie. Troens lov er uforanderlig. Sand og levende tro bringer lydighed — eller med andre ord, virksom i gjerninger. Dog det lader til, at de religiøse samfund mener, den er foranderlig. Tal til dem om tegn og aandelige gaver f. eksp., de raaber oiebliklig: »behoves ikke nu!« de er ophorte. Er dette tilfældet, da er Gud foranderlig. — Skrifterne siger, at Gud er idag som igaar den samme. Ja, søskende og venner, vi kan være ganske rolige og trygge — har Gud sagt noget, staar det urokkeligt fast. Kristus siger: »Hvo som har mine bud og holder dem, han er den, som mig elsker.« De religiøse samfund siger: »Om du bekjender, at du er en synder og beder Gud tilgive dig paa grund af, at Kristus har sonet for dig, og tror han gjør det for Jesu skyld — da er du frelst og fri. Hvilken har nu ret? Af Frelserens ord fremgaar det, at den, som tror paa ham, har noget at gjøre. Jacob siger: »at ligesom legemet er dødt uden aand, saa er troen dødt

uden gjerninger. Det er ved disse, det viser sig, at min tro er levende. Et træ, der aldrig bærer blade eller frugt, er ikke levende, saaledes og med troen, den maa vise, den har liv. Kristus siger: »Ikke enhver, der siger Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, der gjør min faders vilie, som er i Himlene. (Mat. 7, 21.) I Luk. 6: 46 siger han: »Hvi kalde I mig Herre, Herre og gjør ikke, hvad jeg siger?« Vi ser af disse Frelserens ord, at der er noget at gjøre, der kan vise, vor tro er levende. Det stemmer altsaa ikke, naar man siger, bare tro, at Kristus har gjort alt. Det er en forvanskning, der let kan fore til fortabelse. Er vor tro sand og levende, vil den absolut vise sig i lydighed mod Guds anordninger, saaledes som han ved sin søn og siden ved sine tjenere har befalet os. Vistnok har Kristus udført det, vi ikke selv kunde, men hvad vi kan gøre, kræves af enhver. Om mennesket ikke efterkommer Guds befalinger, kan det ikke blive skikket at bo i Guds nærhed. En af de befalinger, som er givet, er, at enhver skal lade sig dobe i Jesu Kristi navn til syndernes forladelse. (Ap. gj. 2: 38.) Selv Kristus opfyldte denne befaling for at fuldkomme al retfærdighed. Daaben er indstiftet til »syndernes forladelse«, ved guddommelig befaling, derfor er den af stor vigtighed. Den er tegn paa syndernes tilgivelse, en begravelse af det gamle menneske og en opstandelse til et nyt levned. (Rom. 6: 1—6.) Skal dette ske, maa legemet begraves i vandet. Vi ser dette af Jesu daab, thi han steg op af vandet, da han var døbt. (Matt. 3: 16.) Ved denne handling ligesom indgaar man en pagt, at man for eftertiden tilhører Herren og vil følge hans befalinger. Naar daaben administreres paa rette maade, og af Guds sande tjenere, bringer den syndernes forladelse og gjør os skikket til at modtage den Helligaands gave. Den Helligaand erholdes ikke paa anden maade end den, Gud har bestemt, ved tro og lydighed. I Ap. gj. 8: 14—17 læser vi, hvorledes man erholder den Helligaand, ligesaa i Ap. gj. 19: 1—6. Den Helligaands nærværelse med dens gaver og lys er et tegn paa aandeligt liv. For den Helligaands lys maa alt

morke vige, thi den giver mennesket større lys og kundskab om Gud og hans vilie. Gud har aldrig gaaet ind paa at anerkjende andre end dem, som erkjender ham og viser dette ved at lyde hans befalinger. Det er Guds Aand, der alene kan gjøre os lykkelige; thi den lærer os, at intet jordisk kan tilfredsstille sjælens trang eller lade den erfare den sande glæde. Den lærer os, at dette kan opnaaes ved at vise lydighed og tro til alle Guds anordninger — de største som de mindste, de hage-lige, som de, jeg krymper mig ved eller mener, ikke er saa nødvendige.

Skal min tro være sand og levende, maa jeg daglig tage mit kors op og følge ham. Dette maa trænge sig ind i min bevidsthed og være drivfjæren til alle handlinger. Al vor tænkning og tale maa ledes af denne aand; thi da bliver alt i harmoni med Gud. Hele menneskeslægten trænger derfor denne gave, og derfor har Gud lagt en plan og givet menneskene den, saa at de kan komme i besiddelse af samme. Først da kan sjælen finde den hvile, den tiltrænger, ikke den hvile, verden giver — men hvilen i Gud. Først da, naar vor tro gjør os villige til i *alt* at gjøre Guds vilie, er den sand og levende.

*Rachel O. Moe,*  
Bergens gren.

---

## OPSTANDELSEN.

---

Der har i denne Konference været sagt saa meget om Opstandelsen, at vi passende kan sige, vi tror, at Jesus Kristus er det sande og eneste sande Billede paa Menneskets Opstandelse fra Døden til Livet. Vi tror, at der er ikke nogen anden Form for Opstandelse fra Død til Liv end denne, at han opstod og beviste sin Identitet ved Mærkerne efter Saarene i hans Hænder og Fødder samt i hans Side. Han beviste ved sit eget Legeme til de, der var tvivlende om Muligheden af en Opstandelse fra de Døde, at han i Sandhed var den opstandne Frelser, der var korsfæstet, begravet og igen oprejst fra de Døde

til Livet. Saaledes vil det gaa eder og enhver Søn og Datter af Adam, som er eller bliver født i denne Verden. I vil ikke tabe eders Udseende, mere end Kristus gjorde. I vil blive bragt frem fra Dod til Liv igen, ligesaa sikkert som Kristus opstod fra de Døde til Livet. Sigesaa sikkert som de, hvem Profeten Joseph Smith administrerede til, opstod fra de Døde. Paa den samme Maade, som Kristus opstod fra de Døde, saaledes vil Opstandelse af de Døde komme til alle Efterkommere af vore forste Forældre. Døden, som kom ind til Verden formedelst Adams Overtrædelse, er besejret og dens Rædsel overvunden ved Guds Sons Retfærdighed og Magt. Han kom for at forløse Menneskene fra den timelige Død og tillige frelse ham fra aandelig Dod, dersom han vil angre sine Synder, tro paa Jesus Kristus, følge hans Eksempel og adlyde hans Lov.

(*Gospel Doctrine.*)

---

## FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 272)

*En evig Plan.* Selve Evangeliet, den »store Plan«, eller Frelsensplanen, hvis Adlydelse er en Vejledning for Menneskene gennem deres Jordeliv, er evig. Det er ikke en flygtig eller midlertidig Ting, tilvejebragt udelukkende for den Haandfuld Mænd og Kvinder, som bor paa Jorden; men det er en evig Plan, der hviler paa det evigvarende Slægtskabsforhold mellem Universets Elementer — en Plan, som i én eller anden Form, altid og alle Vegne, er afpasset til Gavn for personlige Væseners Udvikling. Dette maa være Tilfældet; thi det forer hen til et bestemt Maal, og i Overensstemmelse med Aarsags- og Virknings-Loven maa det have en universal Betydning.

*Evighedslæren.* Evangeliet er grundlagt paa haandgribelige Sandheder og evige Slægtskabsforbindelser. Uden Tvivl ligger disse evige Grundprincipper for en stor Del udenfor Menne-

skets Fatteevne, ligesom Begrebet om Tid og Rum overgaar menneskelig Forstand. Denne Forestilling vii, om den føres langt nok frem, lede til et Evangelium eller en Livsfilosofi, der er urokkelig, fordi denne hviler paa evig Sandhed. Foruden noget vist og sikkert at holde sig til, er Mennesket, hvad Livets store Affærer angaar, blot Tilværelsens Drivtommer, der kastes hid og did af Tvivlens Bølger.

Evangeliet kan siges at være Evindelighedens Filosofi. Evangeliet har hjemme i Evighedens bundløse Dyb.

### MENNESKETS VILJE.

Lærdommen angaaende Menneskets evige Natur er en af Evangeliets mest gribende Ejendommeligheder. Det er en Læresætning, der giver enhver, som har annammet Evangeliet, den allerstørste Tilfredsstillelse.

*Den oprindelige Tilstand.* Hvad der i Virkeligheden er klart og indlysende, er dette, at Mennesket har været til »fra Begyndelsen«, og at det fra Begyndelsen har været i Besiddelse af en særskilt Individualitet, som det er en ren Umulighed at forveksle med nogen som helst anden Individualitet i hele den store Skare af intelligente Væsener. Gennem uendelige Tidsperioder er Mennesket langsomt og gradvist naaet frem til dets nuværende Stilling. Hvad »den kommende Dag« angaar, er det meget muligt, at Menneskene nu forstaar lige saa lidt, som de aandelige Væsener i deres første Tilværelse forstod med Hensyn til den Tilstand, der for nærværende raader her i Jordelivet.

*Menneskets Intelligens.* Det er meget interessant for os at gruble over eller i Tankerne at udmale os vor Tilstand den Gang, da Menneskets Bevidsthed vaagnede; men hvad vi véd angaaende hin Periode — saa langt tilbage i Tiden — er saa lidt, at en saadan Granskning er unyttig. Ikke desto mindre er vi temmelig sikre med Hensyn til visse Omstændigheder forbundne med denne »Begyndelse«. Det Fornuftvæsen, der senere hen blev til Menneske, besad Intelligens, selv fra dets

tidligste Tilblivelse. Det vil sige, dette Væsen var i Stand til at være sig det ydre Univers bevidst, var i Stand til at lære, samt, ved at føje Kundskab til Kundskab, at lære endnu mere. Universet var den Gang, som nu, fyldt med Stof, paavirket af mangfoldige Kræfter; og det siger sig selv, at et intelligent Væsen, der bevæger sig midt i disse Kræfters og Stoffers Virkefeldt, maa, i det mindste tilnærmelsesvis, være bleven vidende om, hvad der foregaar. Menneskets »Jeg« har fra Begyndelsen været et selvbevidst Væsen, som til sig selv har sagt: »*Dette er mig, hint er ikke mig. Dette Liv, jeg lever, er noget for sig selv og særskilt fra alt andet Liv i hele Universet.*«

*Menneskets Vilje.* Foruden Evnen til at lære og Bevidstheden om sin egen Tilværelse, var den aandelige Personlighed i »Begyndelsen« i Besiddelse af den udprægede Ejendommelighed, betegnende for ethvert intelligent, selvbevidst, tænkende Væsen, nemlig en uafhængig og individuel Vilje. Ingen enkel Egenskab er i saa høj Grad betegnende for Mennesket som den intelligente Vilje eller Viljen til at handle paa en intelligent Maade. Det var formedelst Udøvelsen af deres egen Vilje, at Aanderne i Begyndelsen, hurtigere eller langsommere, tilegnede sig Kundskab eller med Lethed eller majsommeligt erhvervede Erfaringer. Gennem den Brug, de gjorde af deres Viljekraft, var det muligt for disse Aander at vokse og tiltage eller at forblive uvirksomme eller maaske endog at gaa tilbage; thi hvor der er Liv, er der Mulighed for Bevægelse i enhver Retning.

Denne oprindelige Aand, der foruden alle andre Intelligens-egenskaber ogsaa besad Viljekraft, lod ganske naturligt denne Vilje gore sig gældende i Universet. Udøvelsen af Viljekraften paa Stoffet og Energien i deres umiddelbare Nærhed gjorde det muligt for disse intelligente Væsener lidt efter lidt at erhverve sig Magt. Ved Brugen af sin Viljekraft iblandt sine Omgivelser i Universet maa Mennesket være bleven til, hvad det nu er.

*Viljens Værdi.* Den ovenanførte Lære forudsætter Selv-

anstrengelse. Det er kun, naar Viljen udoves i en bestemt Retning, at man kan gøre Brug af andre Kræfters Bistand, saaledes at Fremkridt i denne Retning kan paaskyndes. En vel overvejet Brug af Viljen har lige fra »Begyndelsen« fort personlige Væsener fremad; og i denne vor Tilværelses seneste Periode er det ligeledes Viljen, der ansporer Menneskene til et højere Liv. Menneskets Vilje vil uden Tvivl være bestemmende ved Fuldførelsen af den Struktur, hvorpaa der fra Tidernes Morgen har været arbejdet, og vil føre til Maalet — et fuldkomment Menneske.

Evangeliet, der hviler paa evige, uforgængelige Principper, hævder, at personlig Vilje er en levende Magt, der tilhører Mennesket. Hvorledes man over, danner og bruger Viljen, være sig for Godt eller Ondt, bestemmer hovedsagelig, hvilken Vej det personlige Væsen vil følge. (Fortsættes.)

---

## DEN NORSKE MISSION.

---

Høstkonferencerne vil blive afholdt som følger:

Trondhjem den 3. Oktober.

Bergen den 10. Oktober.

Oslo den 17. Oktober.

---

### INDHOLD:

Tale af James Talmage ... 273	En sand og levende Tro .. 282
En Profeti og dens Opfyldelse ..... 279	Opstandelsen ..... 284
Vore Børn og Søndagsskolen 280	Fornuftmæssig Teologi .... 285
	Den Norske Mission..... 288

---

SKANDINAVIENS STJERNE er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Norge og Danmark. Udkommer den 1. og 15. i hver Maaned. Koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).